

ALEXANDRE DUMAS

Egoistul

Alexandre Dumas

EGOISTUL

L'égoïste

Carl a moștenit de la tatăl său, o fermă cu toate acareturile, cu vite și culturi întinse, hambarele și grajdurile erau pline, atât de multă bogăție și totuși, ciudat, Carl nu părea să vadă nimic din toate acestea, singura lui dorință era de a avea și mai mult, și lucra zi și noapte, ca și cum ar fi fost cel mai sărac țăran din sat. El era cunoscut ca fiind cel mai puțin generos din toți fermierii din zonă, și nici un om mai sărman nu și-ar fi găsit de lucru permanent la el. Personalul lui era în continuă schimbare, pentru că slujitorii lihnii de foame, se descurajau repede și plecau.

Acest lucru crea îngrijorare pentru că avea o soră bună și iubitoare. Amil era o gospodină excelentă, și s-a îngrijit întotdeauna pentru bunăstarea lui Carl, deși se străduia, la rândul său, să compenseze zgârcenia fratelui său cu generozitatea ei, ea nu a putut prea mult, pentru că el era foarte atent.

Carl era atât de egoist, încât el mereu cina singur, pentru că era preocupat să aibă cina caldă doar pentru el, și trebuia să fie servit doar el, în timp ce sora lui, gusta ceva pe afară, după ce îl servea. Lui nu-i plăcea sub nici un motiv să aștepte, nu, singur își stabilea când va lua masa, reușind să ajungă exact la ora stabilită pentru cina lui, pe care n-o comunica nimănui. Prin urmare, este clar că Carl era egoist, era o calitate nu tocmai onorabilă.

Amil era curtată de către un om foarte bine plasat în societate pentru a porni pe drumul său, dar toate acestea îl lăsau rece pe Carl, pentru că se temea că o va pierde pe sora lui, care-l servea fără să crâcnească. Trebuie să înțelegeți că ei nu erau prieteni foarte buni, pentru că răceala lui Carl era prea evidentă ca să nu-i sară în ochi, iar lui Carl nu-i păsa de a avea prieteni! El spunea întotdeauna că el purta cei mai buni prieteni în traista sa, dar, vai! acești prieteni erau, totuși, cei mai mari dușmani ai lui.

Într-o dimineață pe când contempla un lan de grâu, a cărui spice de aur se legănau în jurul lui, iar el calcula cât ar putea câștiga de pe această tarla, Carl a simțit deodată că pământul i se mișcă sub picioare.

— Trebuie să fie o cârțiță mare, a spus el, retrăgându-se, gata pentru a amenința fiara, care se părea că ar fi acolo.

Dar pământul a continuat să se ridice, în curând a devenit un morman care l-ar fi răsturnat impetuos pe maestrul Carl, care privea ca un bleg ce se întâmplă cu bogatele sale culturi.

Teroare sa a crescut considerabil, când a văzut ridicându-se de la sol, nu o cârțiță, ci un Pitic foarte ciudat, purtând o frumoasă mantie purpurie, cu o pană lungă fluturând pe boneta lui. Piticul a aruncat o privire spre Carl care nu anunța nimic bun.

— Ce mai faci, agricultorule? a spus el cu un zâmbet sardonice, care ciudat, nu-i plăcu lui Carl.

— Cine ești tu, pentru numele lui Dumnezeu? a întrebat Carl, care se sufoca.

— Nu am nimic de a face cu numele Cerului, a răspuns Piticul, pentru că eu sunt un duh rău.

— Sper că nu ai intenția să-mi faci rău? a întrebat Carl cu umilință.

— Într-adevăr, nu știu! Eu propun să-mi dai recolta de grâu în seara aceasta, la lumina lunii, deoarece cailor mei, deși ei sunt supranaturali, mănâncă, de asemenea, o cantitate de grâu destul de supranaturală, în general, eu recoltez de la cei care sunt cei mai în măsură să-mi dea acest cadou.

— Oh! Dragul meu domn, a spus Carl, eu sunt cel mai sărac agricultor din district, am o soră în îngrijirea mea, și eu m-am simțit groaznic și am pierderi multe.

— Dar, în cele din urmă, ești Carl Grippenhausen, nu-i așa? a spus Piticul.

— Da, domnule, se bâlbâi Carl.

— Aceste tarlale imense de grâu, care seamănă cu un oraș mic, îți aparțin, da sau nu? a întrebat Piticul.

— Da, domnule, a spus Carl încă.

— Aceste plantații frumoase de napi și lunga serie de terenuri arabile, frumoasele și bogatele efectivele de bovine care acoperă o parte a muntelui, îți aparțin, de asemenea, cred?

— Da, domnule, a spus Carl cu un glas tremurat, pentru că era îngrozit să vadă modul în care Piticul evalua atât de corect averea sa.

— Tu, ești un om sărac? Oh! Fi! Piticul a ridicat degetul ca o amenințare spre mizerabilul Carl, cu o privire de reproș. Dacă vei continua să-mi spui astfel de povești, voi face, într-o clipă, ca poveștile tale monstruoase să devină reale... Fi!

Fi! Fi!

După rostirea ultimului cuvânt, el s-a retras în pământ, dar gaura nu s-a închis și, prin urmare, Carl a continuat să strige cu

voce tare, plângând a cerut milă de la vizitatorul său ciudat, care nu catadicsea să răspundă măcar.

Nerăbdător și deprimat, el a pornit încet spre casa lui, pe când el se apropia, trecând prin dreptul unui desiș, el l-a văzut pe iubitul surorii sale vorbind cu ea peste zidul grădinii. Un gând i-a venit în mintea lui, un gând egoist, desigur.

Înainte de a putea fi observat de aceștia, el se repezi spre ei, și luând în mâna lui pe cea a lui Wilhelm, în modul cel mai prietenos, el l-a invitat să ia masa cu el. O minune a minunilor!... Este de la sine înțeles că, în ciuda surprinderii lui extreme, Wilhelm a fost de acord. După masă, o idee strălucită a lui Carl s-a născut, spre uimirea surorii lui și cea a lui Wilhelm. Și care credeți că era ideea? Nimic altceva, decât de a schimba suprafața lui mare de grâu copt gata pentru a fi tăiat, cu o tarla a lui Wilhelm, unde recolta era mai puțin abundentă. După câteva discuții rapide, și de mari demonstrații de bunăvoință și de bucurie, acest târg curios a fost încheiat, iar Wilhelm a plecat acasă cu mult mai bogat decât a plecat.

Carl a mers la culcare, mângâiat de tranzacția făcută, prea încrezător în Wilhelm, iar grâul ce ar trebui să fie recoltat la lumina lunii de către Piticul lacom să-și hrănească caii va fi considerabil mai puțin.

El a deschis ochii devreme în zori, pentru că Piticul i-a bântuit somnul. El se grăbi să se îmbrace, și a ieșit în câmpuri pentru a vedea rezultatul muncii de noapte a Piticului: grâu era la locul lui, legănat de briza dimineții.

— Probabil, am visat, gândi Carl.

Apoi s-a urcat pe deal pentru a arunca o privire la tarlăua pe care o primise în schimb pentru grâu amenințat. Oh! cât de oribil se vedea tarlăua, aproape în totalitate curățată, și l-a văzut pe urâtul Pitic, terminând munca lui, aruncând ultimii snopi într-un obscur abis săpat adânc în pământ.

— Dumnezeule! Ce faci? strigă el. Credeam că ai spus că vei culege după tarlăua cealaltă?

— Am spus, a răspuns Piticul, am avut de gând să recoltez grâul tău, dar, cred că am greșit tarlăua, aceea de care am vorbit este a lui Wilhelm, nu-i așa?

— Da, eu sunt un nefericit!

Și se aruncă în genunchi pentru a-l implora pe Pitic, Carl i-a cerut să facă o singură excepție.

Fără a băga în seamă rugămințile, Piticul a aruncat ultimul snop, apoi pământul s-a închis, fără a lăsa urme care ar putea indica locul unde a fost înghițită bogata recoltă.

— Deocamdată, după cum vezi, am închis ușa la hambarul meu, a spus Piticul, chicotind.

Acum am de gând să mă odihnesc. Bună ziua, Carl! Și el a plecat calm și mulțumit.

Carl a rățăcit pe aici și pe acolo, pe jumătate nebun, uitând până și de cină. În cele din urmă, atunci când a venit noaptea, s-a dus acasă, și, fără a răspunde la întrebările surorii sale iubitoare, s-a dus la culcare, supărat. Dar el abia a pus sărmanul lui cap supărat pe pernă, când o voce a venit să-l trezească și i-a zis:

— Carl, prietenul meu, am venit pentru o mică discuție cu tine, trezește-te și ascultă-mă.

A scos capul de sub cergă și a văzut cum o lumină strălucitoare îi cuprinsese camera, iar Piticul ședea pe podeaua camerei.

— Ah! Mizerabile! strigă el, îmi furi până și odihna mea, cum mi-ai furat și grâu meu? Du-te, sau vei simți răzbunarea mea.

— Vino, vino, a spus râzând Piticul, nu vei regreta!... Nu știi, prostule, că eu sunt doar o umbră? Ar trebui să încerci să îmbrățișezi aerul pentru a încerca să mă îmbrățișezi pe mine, și în afară de asta, am venit aici doar pentru a-ți promite bogății fără sfârșit, căci ești un om după inima mea: ce este rău în oferta mea minunată?

Ascultă-mă, dragul meu Carl. Vino să mă vezi mâine seară, înainte de apus, și eu îți voi arăta o comoară a cărei abundență întrece orice imaginația umană. Scapă de ferma ta mică, nebunule, l-ai păcălit pe iubitul surorii tale crezând că este o victimă bună, pentru că el are prieteni care l-ar ajuta să reziste unei calamități.

Prețul pe care l-ai putea lua ar fi de mică importanță pentru tine, și când vei afla de comoara de care vorbesc, vei ajunge să disprețuiești sumele mici ca se fac prin mijloace obișnuite. Noapte buna, vise dulci, să te trezești fericit!

Lumina dispăru și Piticul plecă.

— Ah! Carl, a spus el, ah! delicios! ah!

Și el căzu într-un somn adânc.

A doua zi, toată lumea a crezut că Carl a luat-o razna, numai că în interesul său nu a cedat nici o monedă din prețul convenit cu Wilhelm pentru fermă, care a fost, într-adevăr, foarte fericit să ajungă la o înțelegere cu el, dar surpriza lui extremă a fost fără nici o îndoială realitatea tranzacției. În cele din urmă totul a fost gata, și ziua pentru căsătoria cu Amil fixată, deoarece lui Wilhelm prețul i s-a părut echitabil, mai presus de piață, bun sau rău, ferma și-a schimbat proprietarul. Carl nu a avut răbdare să aștepte ziua căsătoriei și, după ce sărută pe sora lui, el a lăsat-o în grija unor bătrâni și a plecat. El l-a găsit pe Pitic, așezat pe un gard, așa cum ar fi stat omul cel mai obișnuit.

— Ești punctual ca un orologiu, Carl, a spus el, și mă bucur foarte mult, deoarece trebuie să ajungem la poalele munților care-i vezi acolo, înainte de răsăritul lunii.

La aceste cuvinte, el a coborât de pârleaz, și au pornit pe drumul lor până au ajuns pe malul unui lac pe a cărui suprafață, spre marea uimire a lui Carl, Piticul a traversat-o ca și cum ar fi fost înghețată.

— Vino, prietenul meu, a spus el, întorcându-se spre Carl, care a ezitat să-l urmeze.

Cu toate acestea, văzând că trebuie să treacă prin apă, s-a aruncat, și a înotat până în partea cealaltă, Piticul trecuse de multă vreme.

Când a ajuns pe mal, era într-o stare foarte neplăcută, dinții îi clănțăiau, și apa îi șiroia din haine, iar la picioarele lui s-a format un lac în miniatură.

— Te rog, domnule Pitic, a spus el pe un ton destul de acru, un astfel de lucru nu a fost prevăzut, sau vrei să mă forțezi să te abandonez.

— Să renunți la recunoștința mea, ai spus? a zis Piticul, cu un surâs disprețuitor. Stimatul meu Carl, acest lucru nu este în puterea ta. Singur ai hotărât să te arunci pe fundul lacului fermecat, ești legat de mine pentru ceva timp. Te voi ține legat până la sfârșit cu cel mai solid lanț, ca să fii mai sigur că mă urmezi. Deci, mergi și gândește-te la recompensă.

Carl a fost un pic uimit de ceea ce a auzit, dar el a aflat curând că totul era adevărat, pentru că de îndată ce Piticul a pornit din nou, se simțea obligat de către o putere irezistibilă să-l urmeze.

Curând s-au aflat pe versantul unui munte foarte abrupt, Piticul a alunecat pe pantă cu o ușurință perfectă, fără a-și pierde echilibrul, dar Carl săracul, el a realizat această coborâre cu o demnitate mult mai mică și în special cu impetuozitate, astfel încât s-

a lovit de bolovanii din dreapta și din stânga, s-a împeticat zgomotos, și căzut în prăpăstii înspăimântătoare care l-au înconjurat. Hainele îi erau într-o stare deplorabilă; cusăturile i-au cedat în multe locuri, bucăți mari din material erau rupte, căci el pentru a putea încetini o clipă căderea s-a prins de măracini și spinii s-au agățat în mod constant el, pătrunzând în carnea lui. În cele din urmă, el a ajuns ca un colet la poalele muntelui, unde l-a găsit pe Pitic, care se bucura mirosind parfumul unei flori sălbatice.

Carl se așează pentru un moment pentru a-și trage respirația, și cum sângele său fierbea de furie, a exclamat:

— Piticanie nenorocită! Eu am fost la un pas de moarte, sunt rănit din cap până în picioare, nu vezi cum arăt!

— Ah! E minunat! Piticul era de nemișcat.

Vom vedea, băiatul meu! În ceea ce mă privește pe mine, eu sunt obișnuit, mi-e ușor, și vei vedea, atunci când mă vei cunoaște mai bine, am o filosofie minunată de sprijin a nenorocirilor altora, Carl, prietenul meu.

Acest răspuns oribil avea să aibă o semnificație teribilă pentru Carl, dar de acum înainte el era forțat să se supună. El a mers mereu, mereu, cu dinții clănțănind de frig, până el a observat atunci că drumul și peisajul călduros a devenit arid ca în timpul iernii, și el a observa, că după piscurile înalte și înzăpezite care se pierdeau în nori, urmează o mare întinsă, când au ajuns la marginea ei, mort de oboseală el l-a rugat pe Pitic să se odihnească câteva momente și în cele din urmă s-au așezat.

— M-am oprit doar pentru că m-ai implorat, spuse el, dar cred că o ședere prelungită ar fi periculoasă pentru tine.

După aceste cuvinte, el a scos o pipă care părea mult prea mare pentru a-i intra în buzunar vreodată, o aprinse, începu să fumeze și îndreptă rotocoalele de fum spre Carl. Sărmanul Carl îl privea de ceva timp, cu dinții clănțănind, și dureri în membrele lui, apoi l-a rugat să îl lase să tragă unul sau două fumuri din pipa aprinsă.

— Nu aș, Carl: demonul tutunului este mult prea puternic pentru tine. Încălzește-ți degetele la fum, dacă poți. Nu pot să înțeleg ceea ce îți lipsește, eu mă simt perfect, dar nu sunt un filosof!

Carl gemu, și nu a zis nimic celui ce fuma imperturbabil.

După ce a fumat un timp foarte lung, Piticul a zdrobit cu laba piciorului cenușa din pipa, și i-a zis lui Carl, care tremura, cu zâmbetul cel mai afectuos:

— Bunul meu prieten, vezi, într-adevăr ai dreptate, nu caut să fiu agreabil! Mai bine ne-am întoarce la treaba noastră.

Se ridică, și săracul Carl l-a urmat poticnindu-se.

— Ne va fi mult mai cald de acum, dragul meu prieten, a

spus el, întorcându-se spre Carl, care a răspuns cu un mormăit, el s-a gândit la incapacitatea sa de a scăpa de soarta lui.

Ei au simțit, într-adevăr, căldură în curând, gheața a dispărut, solul era acoperit cu smalț verde, într-o abundență de flori parfumate, ghirlande de viță de vie, acoperite cu clustere minunate, grupate pe ramurile uriașe care îți seduceau ochii. Ei au urcat pe munte dureros... și anume, dureros pentru Carl. Masă sticloasă formată din diverși oxizi anorganici, cu care se acoperă suprafața obiectelor de ceramică sau de metal pentru a le face impermeabile, a le feri de oxidare sau a le înfrumuseța; email.

Urcușul a fost mai ușor decât coborârea. În cele din urmă, muntele a devenit arid și ars, o pătură de cenușa era sub picioarele lor, și un fum urât mirositor ieșea din pământul crăpat.

— Sunt curios să știu unde ne aflăm acum, a întrebat Carl mormăind.

El a descoperit în cele din urmă că vorbește cu un demon și ar fi fost inutil și doar o pierdere de timp să mai discute. Incertitudinea lui nu a durat mult, bubuitul unui vulcan imens îi răsună curând în urechi, și îl ploua cu pietre pe cap și umeri. El a trebuit să se apere de fiecare piatră, expunându-se în fiecare moment la cele mai mari pericole, pământul a cedat sub picioarele sale într-un mod înspăimântător, orbit de fum și sufocându-se, în timp ce Piticul nu se abținea să-i zică „Haide! Înainte!” Pentru că-i era imposibil să mai reziste, el era disperat. În cele din urmă, nu a mai rezistat și a cedat, el a simțit doar că a căzut de pe versantul muntelui și că aluneca spre poale.

Câtiva stropi, și senzația de apă rece, i-au spus că a căzut pe valurile mării, instinctul de conservare l-a determinat să încerce să iasă la suprafață.

Când a reapărut iar din apă, l-a văzut pe Pitic șezând pe trunchiul unui copac uriaș, chiar deasupra valurilor.

— Întinde mână, bunule Pitic! a spus el cu o voce sugrumată, și trage-mă.

— Bah! răspunse Piticul, curaj, prietene! Trebuie să scapi singur, această mică bucată de trunchi de copac îți este de ajuns, de ce să te ajut când nu ești prea obosit. Caritatea începe cu tine, după cum știi, este primul punct, punctul al doilea, îți sugerez să înoti puternic și ferm, în cazul, desigur, în cazul în care nu ți-ai dori un necaz. Îndreaptă-te direct spre mine, cu excepția cazului în care nu dorești să reînnoiești bunăvoința mea, prin acțiunile sau dorințele tale, rămas bun!

Undele hohotelor au însoțit pentru o clipă batjocura din privirile Piticului, și Carl a fost lăsat singur pentru a lupta împotriva valurilor. Deci, el trebuie să înoate până când va ajunge la mal, așa, din fericire, el a văzut câteva fragmente de lemn putrezit plutind pe mare ce păreau să fi aparținut unui barcăz vechi, și el a prins o bucată într-o îmbrățișare disperată, și a început să urle, sperând că-l va auzi cineva de pe țărm și-l va salva. Strigătele lui Carl, pe jumătate scufundat, au atras în cele din urmă atenția copiilor unui pescar care se jucau pe mal, nepăsători la pericol, ei au împins o barcă în apă și au condus-o spre omul care se părea că e pe cale de a se îneca.

După multe eforturi, acești copii curajoși au reușit să ajungă la Carl, luându-l în barca lor.

— Mulțumesc! Vă mulțumesc! se bălbâi el, uitându-se la acești copii, care nu au ezitat să își riște viața pentru a o salva pe a lui.

— Nu ne mulțumi, a spus băiețelul, nu știi cât de fericiți suntem că cerul ne-a oferit oportunitatea de a vă feri de la o moarte sigură, noi trebuie să fim recunoscători ori de câte ori putem face o

fapta bună: care este, cel puțin, ceea ce ne învață Tatăl nostru bun.

— Aș vrea și eu să am parte de aceleași lecții, a spus Carl.

El i-a sărutat pe copii cu tandrețe, el nu a avut nimic altceva să le dea, pentru tot aurul l-a pierdut în timpul călătoriei sale aventuroase cu Piticul rădător.

El a întrebat de calea lui, și un tânăr fermier, un pic mai în vârstă decât cei care l- au salvat, s-a oferit să meargă prin munți cu el și să-l ducă înapoi la casa lui, care era la o distanță considerabilă, așa l-a asigurat tânărul agricultor; ceea ce pentru Carl, care era confuz, era o surpriză.

Cu rănile și picioarele sale betegite, Carl a pornit cu micul ghid, tânăr și agil, care l-a sprijinit cu cea mai mare atenție în dificile și asprele cărări ale muntelui, Carl s-a simțit rușinat și a roșit, când a văzut că acest simplu copil, fără să gândească la distanța până la satul lui îl conduce pe acest sărac și suferind străin. Ciripitul păsărilor și cântecele tânărului le-au luminat drumul pe munte, astfel încât nu simțea nici oboseală, nici durere, și atunci când au ajuns la un loc foarte liniștit, s-au așezat la umbra unui copac, tânărul țăran a întins conținutul din traista sa, și a împărtășit fericit mâncarea sa cu Călătorul.

Spre sfârșitul drumului, calea a devenit atât de simplă și traseul direct, iar Carl l-a rugat pe conductorul serviabil să plece și să se întoarcă acasă, dar înainte de a face acest lucru, tânărul a insistat pe lângă Carl să ia tot rucsacul, pentru a nu suferi de foame. Carl nu a fost de acord, pentru că nu ar fi demn dacă l-ar lipsi pe tânăr de hrana lui. În timp ce persista în refuzul său, el l-a sărutat și i-a mulțumit de o mie de ori, și a început să coboare de pe munte – Carl a învățat să se gândească și la alții.

El a călătorit mai multe zile, prin văi, liniștind foamea sa cu mure de pe gardurile vii, stingând setea lui în cursurile de apă albă, și în cele din urmă el a ajuns la un sat de colibe de paie împrăstiate. Oboseala și lipsa de hrană i-au slăbit constituția lui, o dată pe atât de puternică, el s-a târât nesigur, cu speranța de a găsi pe cineva care să-l salveze, dar nu a văzut pe nimeni, cu excepția unei fete destul de blondă care îl privea șezând pe pragul colibeii sale și care mânca pâine înmuiată în lapte. El a încercat o abordare, dar nu putut face un pas mai departe, a căzut cât era de lung, copilul a sărit și s-a apropiat să-l vadă pe cel căzut, l-a auzit gemând și văzându-l atât de slab și mizerabil, ea i-a ridicat capul și cu delicatețe, ea i-a dus castronul de lapte la gură și l-a ținut acolo până ce el a înghițit tot, fiind hămesit de foame. Această copilă, fără a se gândi o clipă, simțind primejdia că străinul ar putea muri de foame, a vrut în mod voluntar să-și sacrifice fericită masa de prânz pentru el.

— Amintește-ți de asta Carl!

— El și-a amintit, de fapt, atunci când și-a revenit, el a simțit ceva nou, în inima sa a pătruns, „el a primit.”

Nu mai era un drum foarte lung și foarte obositor până la casa lui... Casa lui! Ah! Inima lui a tresărit atunci când și-a amintit că nu mai este casa lui, aparținea surorii sale și prietenului ei, se temea că va fi tratat cu răceală. Astfel până în ultimul moment egoismul îl domina, în timp ce capul lui a fost umplut cu mirajul promisiunilor de aur artificial ale Piticului, și-a imaginat mai curând că va avea o avere imensă, apoi în cele din urmă el a încercat să pună prin comportamentul său, între aceștia și el, o anumită distanță, nu putea fi vorba de a împărți cu ei, chiar dacă aceștia aveau nevoi mai mici.

Începând să aibă sentimente noi, ca urmare partea bună din el a fost supusă la un calvar de momeală, care fără nici o recompensă a confiscat inima lui, acum simțea cum ar fi avut puțin dreptul de a face apel la caritatea lor, chiar dacă la plecare era nedemn de prietenia lor, și a oftat, gândindu-se de ceea ce a fost cândva.

Noaptea l-a surprins într-un loc sterp și pustiu, și pentru a-i accentua mizeria a început să ningă cu fulgi mari care l-au orbit. El și-a strâns pe lângă corp haina zdrențuită, și a luptat împotriva furtunii de zăpadă care l-a înconjurat cu un fel de violență răzbunătoare. În cele din urmă, pătura de zăpadă i-a înghețat picioare amorțite, se deplasa tot mai lent, și mersul lui a devenit tot mai greu și mai dureros. Frânt de oboseală, el a început să se clatine, și se opri ca distrus de un vânt furios, apoi el s-a prăbușit și a fost imediat îngropat pe jumătate sub un strat de zăpadă.

Sunete de clopoței dominate de sunetul furtunii, au anunțat că o căruță cu coviltir se apropia, cu zgomotul roților amortizat de zăpadă, astfel încât s-ar putea avea îndoieli cu privire la prezența ei, dacă un felinar din interior, n-ar fi vărsat o lumină strălucitoare. Căruța a ajuns în câteva minute în locul unde Carl zăcea, și calul s-a oprit la vederea acestei forme umane întinse pe sol, căruțașul a coborât, l-a ridicat pe străinul înghețat, și după unele eforturi energice, l-a plasat în mod sigur în carul său, și a plecat cu viteza maximă spre cel mai apropiat cătun, care ar putea fi văzut după luminile sale. Acolo, Carl după ce a fost adus la viață, prima imagine cu care s-a confruntat a fost aceea a lui Wilhelm, cumnatul său, care cu greu a putut recunoaște în călătorul muribund, slab și zdrențaros pe fratele soției sale, Carl – un om atât de bogat și egoist altădată – după câteva cuvinte explicative, a descoperit că sărmanul Carl a călătorit cu Piticul timp de peste un an, care părea de neconceput, dar Wilhelm i-a spus că nimic nu este mai real, și în același timp l-a asigurat că era pregătit să-l primească în casa lui, și să-i acorde, cu uitarea completă a greșelilor sale din trecut, toată afecțiunea sa sinceră.

Aceasta asigurare a fost ca un balsam pentru vindecarea rănilor fizice și morale ale lui Carl, cuprins acum de pocăință. Wilhelm a plecat, lăsându-l să-și odihnească membrele sale rănite în patul țărănesc moale și convenabil.

În dimineața următoare Carl, care se confrunta cu rușinea, a mers la pragul bine-cunoscut al fostei sale case, dar de abia piciorul lui a atins prima treaptă a scărilor, că sora lui a fugit să se arunce în brațele sale și să-l sărute, el și-a ascuns fața în sânul acestei femei generoase, și a plâns abundant.

Piticul, care nu a încetat să-l urmărească, sperând că va cădea iar în puterea lui, se oprit brusc atins de acest spectacol, și în timp ce un vârtej se stârni în aer, acesta a devenit treptat mai mic și mai puțin vizibil cu ochiul liber, până a dispărut.

Demonul egoismului a plecat pentru totdeauna, și Carl a adus sincere mulțumiri lui Dumnezeu pentru calvarul teribil care a cauzat această schimbare și a aflat diferența dintre interesele caritabile pe de o parte și bunăstarea pe de altă parte. El trăise și lucrase doar pentru el și abia acum a aflat cum se obține cel mai eficient propria fericire. Așa că, de fapt, a descoperit o comoară de o mie de ori mai prețioasă decât tot aurul de pe pământ.

SFÂRȘIT